

**Editörün Notu:** Aşağıdaki yazı Bob Avakian'ın mimarı olduğu yeni komünizmin destekçisi araştırmacı-yazar Emrah Cilasun tarafından yazılmıştır. Emrah Cilasun'u ayrıca twitter hesabı üzerinden de takip edebilirsiniz: <https://twitter.com/EmrahCilasun>

Okurlarımızın dikkatine sunarız.

---

Sizin de başınıza geliyor mu, bilmiyorum. Kimi zaman bir dostunuzla, çok önem verdiğiniz bir makaleyi, bir kitabı paylaşıyorsunuz. Veya sanatsal bir esere dair münakaşa yürütüyorsunuz. Karşınızda belli bir entelektüel seviye veya akademik formasyon sahibi olan dostunuzla aynı fikriyatı taşımasanız, mutabık olmasanız bile, en azından kendisinden tartışmayı ilerletmesini ve/veya fikri kovalamasını bekliyorsunuz. Maalesef günümüzde çoğu zaman bu istediğiniz istikamette sonuç almak oldukça güçleşiyor. Öyle sanıyorum ki, kapitalist-emperyalist dünyanın çelişkilerinin kızışması, her şeyi olduğu gibi ister istemez dostlukları, dostlar arası münakaşayı da derinden etkiliyor.

Geçenlerde bir dostuma Bob Avakian'ın, "Ölümcül 'Normallik' İllüzyonu ve İleriye Doğru Devrimci Yol"[1] başlıklı yazısını yollamıştım. Dostumun yazıya ilişkin hırçınca kaleme aldığı kısa mesajdaki tepkisini, hakarethamiz üslubunu hayretle ve biraz da içim burkularak okudum.

Takdir edersiniz ki, soyut bir "dostluk" anlayışının ardına sığınarak ilkesizce, komünizme ve komünistlere yapılan saldırıya pek tabi, sessizce geçit veremezdim. Bu, kendimi haliyle ideallerimi ve en önemlisi de hakikati inkar etmek olurdu. Evet, onun içindir ki, aşağıda okuyacaklarınızı kaleme aldım ve alabildiğince komünist bilimin zaviyesinden bakarak, başkalarının da bu münakaşadan faydalanabilmeleri için dostumun "itirazlarını" kendimce cevaplandırmaya çalıştım.

Evvela dostumun kısa mesajını aktarayım.

---

"Sevgili Emrah,

Yaziyi okudum. Hem içerik hem de dili beni boğdu. Sanki karşımda XXX (burada Türkiye Solu'nun dogmatik-revizyonist bir gurubunun liderinin adı verilmiş. Çıkartıyorum) konuşuyor gibi hissettim. Orijinal, etkileyici bir şey yok. Bilinen ve daha önce defalarca duyduğum lafların benzeri. Ha dil daha ağır, kurulan cümleler daha oturaklı ama hiç orijinal bir şey yok. Hele hele hiç somut bir çözüm önerisi yok. Güzel eleştirmiş. Dünyadaki

*haksızlıkları saymış. Bu yazı sana ne getirdi dersen, hiçbir şey getirmedi. Sadece boşdu derim. Hele Enternasyonalizm'i övmesi. 'Yaşasın Enternasyonal Dayanışma' lafını duymamak için 1 Mayıs yürüyüşlerine gitmeyi bıraktım."*

## **Kapitalist Toplumdaki Antikomünizm Nereden Gelir?**

Karl Marx ve Friedrich Engels'in kaleme aldıkları *Komünist Manifesto*'dan (1848) bu yana takriben 150 küsur yıl geçti. Gerçeği söylemek gerekirse o gün bugündür burjuvazi dünya çapında komünistleri karalamak için elinden geleni ardına koymadı. Muazzam bir çark, anti komünist propaganda yapmak üzere harekete geçirildi. 1976'da Mao Zedong'un ölümünün ardından kızıl Çin'in kaybedilmesi, 1990'da SSCB'deki sahte komünizmin çöküşü, beraberinde dünya çapında güçlü bir antikomünizmin de hortlamasına neden oldu. 1968'in devrimci coşkusunun ardından alınan yenilgiler ve kafa karışıklıkları sonucu azımsanmayacak ölçüde nedamet getiren "gazilerin" de bu hortlamaya gönüllü katılışlarıyla birlikte "elveda devrim" demek geçerli akçe sayıldı.

1871 Paris Komünü ile başlayıp, 1917 Ekim Devrimi, 1949 Çin Devrimi ve 1966'dan 1976'ya kadar uzanan Büyük Proleter Kültür Devrimi ile devam eden komünizmin bu birinci evresine ve tüm bu süreçlerin baskın gelen pozitif tecrübelerine ve tüm bunlara ışık tutan Marksist teorik külliyata dair zerre kadar bilgi sahibi olmayan insanın beyni, bir dizi kalem darbesiyle tahrif edilen gerçeklerle bezenmiş *Komünizmin Kara Kitabı* sayesinde iğdiş edilip sözümona, komünizm hakkında "bilgi" sahibi oldular!\* Hatta ömrü hayatlarında Mao'nun onca külliyatından tek satır dahi okumayan kimi insanlar, Georg Bush'un "başucu kitabım" dediği, ama kendi dallarında son derece otorite kabul edilen tarihçilerin bile "ciddi bulmadığı", [Jung Chang ve Jon Halliday](#)'in *Bilinmeyen Hikaye Mao* adlı kitabını okuyunca, 800 milyonluk Çin halkının hangi badirelerden, kıyımlardan ve acılardan geçerek 1949'da devrim yaptığı, sosyalist bir toplumu inşa ettiği, o toplumda komünist partisinin içerisinde kapitalizmi yeniden inşa etmek isteyen kapitalist yolculara karşı, insanlık tarihinin sınıfsız topluma doğru *en bilinçli* yürüyüşünün Mao Zedong önderliğinde nasıl gerçekleştirdiği hakkında değil ama yazarlarının iğrenç burjuva fantazileriyle bezenmiş bir pornografik Mao "biyografisi" sayesinde, "gerçeklere" vakıf olduklarını sandılar![\[2\]](#)

Dünya çapında köpürtülen bu ve buna benzer literatürle kafası antikomünistçe bir hoş olanların komünist iki çift söze tahammül etmeleri tabii ki beklenemez.

Ancak meselenin sadece bu bahsi geçen literatür örnekleriyle sınırlı olduğunu söylemek gerçeklerle uyuşmaz. Sorun çok daha derinlerdedir. Bir başka ifadeyle günümüz kapitalist

toplumdaki antikomünizm onun tüm gözeneklerine nüfus etmiştir ve “doğası gereği” bizatihi kapitalist toplumun kendisinden beslenmektedir.

Nasıl mı?

Kapitalist toplumun keskin bir şekilde sınıflara bölünmüşlüğü - atomize olmuşluğu, sadece kapital sahibi ve proleter sınıflar değil, bir dizi orta ve alt sınıflara bölünmüşlükte buna dahildir. Bu bölünmüşlüğü müsebbibi olan meta üretimi, değer yasası ve özel mülkiyet temelindeki, toplumsal üretimin şahsi gasbının; bu kapitalist üretim ilişkilerinin beraberinde getirdiği sosyal ilişkilerin sırtını verdiği baskı ve sömürünün ve tüm bunlardan üreyen fikirlerin (din, siyaset ve ideoloji) dinamiği çok güçlü bir antikomünizmi içinde barındırır. Haliyle bu toplumdaki her sınıf (buna işçiler de dahildir), bu toplumun alt ve üstyapısı arasında adeta tornadan geçirilerek, kafasının içerisine bir antikomünizm çipi yerleştirilmiş olur.

Fakat aynı zamanda kapitalin bir çok kapitale bölünmüş hali, bunlar arasındaki kâr ve rekabet hırsının beraberinde getirdiği anarşik dinamik, toplumdaki bir dizi çelişkilerinde temel itici gücünü oluşturur ve milyonlarca huzursuzluğa ve hoşnutsuzluğa sebep olur. Hatta kimi zaman isyan ve ayaklanmaları bile beraberinde getirebilir. (Lenin’in “toplumun bütün gözeneklerinden komünizm fişkiriyor” demesinin nedeni tam da bu huzursuzlukların ve hoşnutsuzlukların sadece farkında olunması meselesi değil, aynı zamanda “tüm bu gözeneklerin” komünist bir devrim için gerekli potansiyele de maddi zemin teşkil etmesindedir. Zira bir nevi kapitalist toplum denilen salgın hastalığın panzehiri, yani potansiyeli, her biri kendi özgüllüğünde o gözeneklerin içerisinde, yukarıda saydığım çelişkilerin tezahürü olarak ortaya çıkmaktadır) Ancak bu huzursuzluklar ve hoşnutsuzluklar, hatta isyan ve ayaklanmaların hedefi (komünist bir önderlikten mahrum olduğu sürece), yukarıda işaret ettiğim kapitalist toplumun tornasından geçen insanların ufukları gereği, istediği kadar kızıla bürünürse bürünsün, son tahlil de burjuva hak-hukuk talebiyle sınırlı kalır.

Dolayısıyla gerçek komünistlerin çağrısını yaptıkları, gerçek bir devrimin amacı, bir halkın veya bir ulusun müreffehliği; kısa çöpün uzun çöpten hakkını alması; ayakların baş olması DEĞİLDİR. Bilakis, gerçek komünistlerin çağrısını yaptıkları gerçek bir devrimin amacı TÜM İNSANLIĞIN GERÇEK KURTULUŞU’dur. Zira bu devrim, Karl Marx’ın fikirlerinin tunç yasasına dayanır:

**“Bu sosyalizm, devrimin sürekliliğini, tüm sınıf ayrılıklarının kaldırmasına, bu sınıf ayrılıklarının dayandığı tüm üretim ilişkilerinin kaldırılmasına, bu üretim ilişkilerinin karşılığı olan tüm sosyal ilişkilerin kaldırılmasına, bu sosyal ilişkilerin**

**sonucu olan tüm fikirlerin devrimcileşmesine zorunlu geçiş noktası olarak proletaryanın sınıf diktatörlüğünün ilanıdır.”**

Bu hayati meselenin kendiliğinden olması mümkün değildir. Zira sayıları hiç de küçümsenmeyecek olan bir çok insan, kapitalist üretim ilişkilerinin maddi ve manevi prangalarından ötürü ayak direyeceklerdir. O nedenle, Bob Avakian'ın *Atılımlar (Breakthroughs)* adlı eserinde dikkat çektiği üzere, Lenin, önemli çalışması *Ne Yapmalı?*'da kitlelerin kendiliğindenciliğine kuyrukçuluk yapılmaması, kitlelerin geriliğine tapılmaması, bunun yerine komünist bilincin kitlelerin kendi deneyimlerine ve günlük mücadelelerine 'dışarıdan' taşınması gerektiğini önemle vurgular. Lenin, işçi sınıfının ve halk kitlelerinin komünist bilinci kendiliğinden geliştiremeyeceğini, ona yönelebileceklerini, ancak toplumda onları burjuvazinin kanatları altına geri çekecek (bu şekilde belirtir) *daha kuvvetli güçler* bulunduğunu vurgular.

Toplumda bir çok insanın Karl Marx'ın tarif ettiği böylesi bir komünist devrimin karşısında duracak olmasının nedenleri buralarda aranmalıdır. Çünkü bu durum, bir nevi *kapitalist toplumdaki gelen fikirlerle* bir karşı çıkıştır: Şayet bahsi geçen komünist bir devrim iktidara gelecek olursa ("Allah göstermesin!"), mevcut kapitalist toplumun bu insanlara derece derece verdiği sınıfsal statü, bu insanların meta üretimi ve değişim yasası sonucu elde ettikleri mülkiyet, içinde buldukları sosyal ilişkiler ve sahip oldukları fikirler, temelden komünist devrimle çelişecektir.

Antikomünist olmayan dostumun da kısa mesajındaki, hırçın ve hakaretamiz üslubun dilini belirleyen, işte bu antikomünizmdir.. Her ne kadar bu antikomünizmin yüzeysel hattını magazin literatür belirlese de, aslında kökleri bu saydığım maddi temellere dayanmaktadır.

Bu genel çerçeveyi çizdikten sonra, şimdi dostumu "boğan", Bob Avakian'ın makalesi üzerinde duralım. Yok yok, hayır! İlkin Bob Avakian kimdir, evvela ona bir bakalım.

## **Yeni Komünizm ve Onun Mimarı Bob Avakian**

Bob Avakian, dostumun ve benim doğduğumuz yıllarda -yani, dünyanın dört bir yanında gençliğin, devrimci halk kitlelerinin, ezilen ulusların, (Çin'li yazar Lu Shun'un değimiyle) "emperyalizm itini suya yuvarlayıp tadını çıkarttığı" yıllarda- kendisini devrime adanmış, 50 seneye varan devrimci komünist önderliğinin teorik ve pratik tecrübesiyle, mimarı olduğu *yeni komünizmin* inşası için mücadele eden devrimci bir liderdir.

Yeni komünizmin temel ve en asli unsuru -ki bu bilimsel yöntem ve yaklaşımdır- bir bilim

olarak komünizmin daha fazla geliştirilmesidir.

Bu yeni komünizm, 150 yıllık komünizmin esas olarak olumlu teorik ve pratik tecrübelerinin tali planda Marksizm'e ters gelen anti bilimsel kritik çelişkilerinden köklü bir kopuşun ama aynı zamanda da teorik atılımların üzerinde yükselmektedir.

Nedir bu teorik atılımlar? Mesela bazılarını sıralayacak olursak:

Yeni komünizm akut olarak gündemine komünist saflardaki "Devrim ve Reform" çelişkisini (yoksa burada devasa bir duvar metaforunu mu kullansak) koyar ve yukarıda biraz evvel anlattığım "4 Bütünleri" hedeflemeyen bir devrimin, son tahlilde 4 Bütünler'e teslim olma tehlikesine dikkat çeker.

Ancak bununla birlikte yeni komünizm, bu duvarın her bir tuğlasında (ya da bu çelişkinin daha alt başlıklarında) ise komünist saflarda bildiğimiz (yoksa bildiğimizi sandığımız mı?) *bilimsellik karşıtı revizyonizme* denk gelen bir dizi meseleyle cebelleşmeye başlar:

Mesela, objektif hakikatı reddedip, siyasi hakikat yapmayı kabul etmez. Tüm hakikatlerin *canımızı acıtsa dahi* bizi komünizme götüreceğinin önemini vurgular.

İnsanlığın kaçınılmaz olarak ("yadsımanın yadsıması") komünizme gideceğini iddia eden, böylece komünist saflarda kendiliğindenciliğe ve metafiziğe cevaz veren anlayışın yanlışlığını ve saçmalığını reddeder, bilinçli müdahalenin rolüne dikkat çeker ve ama gene de bunun garantisi olmadığını vurgular.

Uluslararası Komünist Hareket'in saflarındaki kapitalin "genel kriz" teorisine karşı, Marx'ın "sermaye birikimi" ve "devrevi kriz" tahlillerini hatırlatır.

Yeni komünizm, dünya çapındaki tüm çelişkilere rengini verenin "emek sermaye çelişkisi olmadığını" bilakis, tüm bu çelişkileri itekleyen esas faktörün, sermayenin kâr ve rekabetinden kaynaklanan *anarşik dinamik* olduğunu bilimsel olarak ispat eder.

Emperyalizmi bir dünya sistemi olarak anlamak yerine, onu sadece "yabancı istilacı" derekesine düşüren, komünist saflardaki *ezilen ulus milliyetçiliğinin* karşısında durur.

Faşizmi, burjuva diktatörlüğünün bir biçimi olarak görmek yerine, burjuva demokrasisini komünizmle bir ve aynı tutup, *burjuva demokrasisini yücelten* anlayışı temelden reddeder.

Klasik anlamda, sendikalist ve kitle kuyrukçuluğu olarak bilinen *ekonomizme* ve onun farklı veçhelerine (mesela *silahlı ekonomizme*) karşı, Lenin'in ünlü *Ne Yapmalı*'sından ilham

alarak fakat onun da ötesine geçerek, “Zenginleştirilmiş Ne Yapmacılık”ı önerir. [3]

Yeni komünizm, proleteryanın ideolojisini esas alır ama proleteryanın anadan doğma zaten komünist olduğunu iddia eden ve onu *şeyleştirilen* anlayışı reddeder.

Proletarya diktatörlüğü altında sosyalist bir toplumun *resmi ideolojisi olmayacağını* altını çizer.

Yeni komünizmin adeta kalbi olan, proletarya diktatörlüğü altındaki sosyalist bir toplumda, “sağlam çekirdek temelinde alabildiğine esnekliği” esas alır, *muhalefeti teşvik etmeyi* ve *mayalanmayı* savunur.

Enternasyonalizm ve dünya sahnesini esas almak yerine, sosyalist bir toplum da dahil olmak üzere komünistlerin saflarında var olan, “*benim ulusum*” anlayışını ve son tahlilde milliyetçilik nosyonunu parlatmayı mahkum eder.

## **Dünyayı ve İnsanlığı Boğan Emperyalizm Yerine Komünizmde Boğulmak?!**

Evet, Bob Avakian’ın kim olduğunu anlattıktan ve yeni komünizmin bazı özelliklerini sıraladıktan sonra şimdi dostumu “boğan” esas meseleye, Avakian’ın makalesine gelelim.

Avakian o makalesinde evvela, bir köşe yazısından hareketle, *New York Times* (NYT) gazetesinin temsil ettiği yönetici sınıfın neye ihtiyaç duyduğuna dikkat çekiyor: Trumplı “delilik yıllarının ardından”, toplumun orta sınıflarında epeydir, “normalliğe duyulan özlem” eğilimini pekiştirmek ve güçlendirmek için NYT köşe yazarının hangi nedenlerden ötürü Joe Biden gibi birini önerdiğini anlatıyor.

Ardından son derece vurucu bir cümleyle (altını çizerek) Avakian, “*Fakat temel anlamda, bu ‘normalliğe dönüş’ kavramı, halk kitlelerinin maruz kaldığı kapitalizm-emperyalizm sisteminin doğası ve işleyişi ile dağıtılacak bir tür yanılsamadır*” diyerek, başta orta sınıflar olmak üzere toplumun bu yanılsamaya aldanacak olan tüm kesimlerini uyarıyor. Adeta, “kendinize gelin! Sizin arzu ettiğiniz ‘normallik’ dün yaşanan felaketlerde olduğu gibi, Covid-19 salgınında da bugün ve yarın, “nüfusun geniş kesimlerini vuracak olsa bile, mevcut kriz bir kez daha bu eşitsizliklerle ilişkili bir şekilde bu ülkede etkisini gösterecek – göçmenler, mahkumlar, evsizler, yoksul topluluklar, özellikle de ezilen milliyetler arasında ve bu sistemin ‘normal işleyişi’ ve egemen güçleri tarafından değersizleştirilmiş, küçük düşürülmüş ve horlanmış diğer kesimler orantısız acılar çekecektir” diye saptıyor.



Avakian'ın bu saptamasına hem "Ne var ki bunda? Bunu zaten biliyordum" deyip hem de "normalleşme" talep edilemez. Zira "normalleşme istiyorum demek" - Avakian'ın vurguladığı, "insanlığın büyük bir bölümünün sefalet çektiği, 2.3 milyar insanın temel bir tuvaletten veya heladan mahrum olduğu, çok sayıda insanın önlenebilir hastalıklardan kaynaklı acı çektiği, milyonlarca çocuğun her yıl bu hastalıklardan ve açlıktan öldüğü, 150 milyon çocuğun çocuk işçi olarak acımasızca sömürüldüğü, bütün dünya ekonomisinin muazzam bir ter atölyeleri ağına dayandığı, çok fazla sayıda kadının düzenli olarak cinsel istismara ve tacize maruz kaldığı, 65 milyon mültecinin savaş sonucunda yerlerinden olduğu, sefalet, eziyet yaşadığı ve küresel ısınmanın etkilerinin yaşandığı bir dünya" gerçeği karşısında adeta; **"Bana ne! Bu gerçeği ben mi değiştireceğim? Ne halleri varsa görsünler. Ben gene de 'normalleşme' istiyorum"** demekle eş anlamlıdır. (Tabii dostum ise tüm bunlara istinaden **"Güzel eleştirmiş. Dünyadaki haksızlıkları saymış"** demekle yetinmiş!)

Fakat meselesinin bundan sonraki boyutları, "normalleşme istiyorum" diyenler açısından daha da vahim ve trajikomik bir hal alma tehlikesini barındırmaktadır. Çünkü dünyanın jandarması ABD'nin tepesinde, parmağı nükleer füzelerin düğmesi üzerinde bulunan Trump gibi bir faşist ve Pence gibi bir Hristiyan faşist bulunmaktadır. ("Hadi canım sen de!", "mevcut çek-balans sistemi, kuvvetler ayrılığı çok güçlü, geldikleri gibi giderler, 100 gün bile dayanamazlar" gibi safsataların artık söylenmez olduğunu ve bu durumun "normalleştirilip" sineye çekildiğini iki senedir yaşıyor ve görüyoruz.) Bu durum, insanlık açısından en az Koronavirüs kadar ciddi bir tehlikedir. Rejimlerini konsolide etmeye çalışan bu ikili, silahlı külahlı, mevcut ırkçı/şoven sosyal tabanlarıyla birlikte iktidarı, seçimle falan vermeye hiç de niyetli değildir.

İşte burada (dostumun "dil daha ağır, kurulan cümleler daha oturaklı ama hiç orijinal bir şey yok" dediği yerde) "orijinal" mi bilmem ama Avakian ciddi bir uyarıda bulunmaktadır:

*"Kasım ayında yapılması planlanan seçimlere yönelik her ne olursa olsun ve koronavirüs krizi nasıl çözümlenirse çözümlensin -veya gerçekten çözümlenmese de 'birbirini takip eden krizlerin' veya başka bir şeyin parçası olsa da- idealize edilmiş bir 'normallik' nosyonuna geri dönüş olmayacaktır. Ve insanların her ne kadar bu virüs belasını her yerde aşabilmek için kesinlikle meşru ve pozitif yönde arzuları olsa da, bu sistemin 'normal' egemenliği altındaki kitleler açısından gerçek durumun ne olduğu kesinlikle göz önünde bulundurulmalıdır, hiç kimse kapitalist-emperyalist sistemin dayattığı bir 'normalliğe' geri dönmeyi arzu etmemelidir."* (abç)

Neden?

Çünkü Trump/Pence rejimi ve Koronavirüsün beraberinde getirdiği/getireceği sağlık -ve yakın zamanda belirmekte olan- siyaset ve iktisat krizi son tahlilde, azgın rekabet ve kâr hırsının dinamiği tarafından belirlenmektedir. “Her ağacın kurdu kendinden olur” misali, sistemin kendisi bu dertlerin önündeki en büyük engeldir. Bizatihi kendisinin ürettiği bireysellik de her türlü dayanışmacı eğilimi dumura uğratacağı gibi, bunları kendisinin ulvi çıkarları için feda edecektir. Ve tüm bunlar, yerleşik çelişkileri azdıracacağı gibi, toplumun en altındakilerin acısını dindirmek şurada dursun daha da depreştirecektir.

Şimdi zurnanın o meşhur sesi çıkarttığı deliğe geliyoruz. Yukarıda, en başta anlatmaya çalıştığım nedenlerden ötürü, bu sistemin tornasından çıkıp, kafasına antikomünizm çipi yerleştirilen insanlar, komünistlerin kapsamlı bir şekilde sistemi tahlil etmelerinden ve sistemin bağrında yatan çelişkileri çözüp dönüştürecek potansiyele dikkat çekmelerinden hem gocunurlar ama hem de “uzatma, bunları zaten biliyoruz. Somut çözümün ne?” derler. (O yüzden dostum da benzer bir ifadeyle Avakian’ın makalesi için, “Hele hele hiç somut bir çözüm önerisi yok” demiş.)

Bu bana, tıpkı karşısında oturan hastaya, hastalığın tarihçesi ve niteliğini uzun uzun anlatmakla yükümlü olan doktora, hastanın, “aman doktor sadete gel. Sen bana reçeteyi söyle” demesini hatırlattı.

Tıpkı böylesi hastalar gibi maalesef bu toplumda milyonlarca insan, “mevcut koşulların daimi ve kalıcı gerekliliğine”, körü körüne inanır. O yüzdendir ki Marx’ın şu sarıh sözleri onlara döne döne, tekrar ve tekrar anlatılmalıdır:

**“Bir kez iç bağlantıları kavrandığında, mevcut koşulların daimi ve kalıcı gerekliliğine olan tüm teorik inanç, onun pratikte çökmesinden önce yıkılır.”**

Avakian, makalesinin sonunu bu “somut öneriye” ayırmıştır. Kendisinin kaleme aldığı *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet Anayasası*’na da atıfta bulunarak şöyle der:

*“Bütün bunlar, koronavirüsün vesile olduğu krizlerle gerçekten anlamlı bir şekilde başa çıkmak ve insanlığın temel ihtiyaçlarını sürekli olarak karşılamak için gerekli olan şeyle, Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet Anayasası’nda öngörülen sosyalist sistemle keskin bir tezat oluşturuyor. Bu sosyalist sistem, üretim araçlarının özel değil toplumsal olarak mülkiyetinin bulunduğu, toplumsal zenginliğin sömürü ile değil işbirliği ile üretildiği, zenginliğin rekabet halindeki kapitalistlerin değil halkın ihtiyaçlarına göre giderek daha fazla dağıtıldığı, insanlığın temel ihtiyaçlarını karşılamayı temsil eden ve bu doğrultuda hareket eden, halk arasında da bu bakış açısını yaygınlaştıran ve bu amaç doğrultusunda halkı yönetme süreçlerine dahil eden bir hükümetin bulunduğu bir sistemdir*



- bu hükümet, belirli ülkelerde ve uluslararası ölçekte içerdiği bütün anarşisi ve acımasız sömürsü ile sermayenin taleplerini ve dinamiklerini temsil eden, bunun eklentisi olan bir hükümet değildir.

Herhangi bir ülkenin sınırlarının ötesinde olmanın, enternasyonalizmin büyük bir önemi ve potansiyel olarak çok olumlu bir rolü ve etkisi vardır[4]; ki enternasyonalizm gerçekte ve tam olarak ancak uluslararası birliğin ve işbirliğinin önündeki kapitalist-emperyalist sisteminin işleyişinin koyduğu bariyerlerin devrilmesiyle gerçekleştirilebilir - kapitalistler ve kapitalist devletler arasındaki rekabetten oluşan bu sistemin işleyiş kapsamı uluslararası niteliktedir (sömürsü bu şekildedir)

Bütün bunların üstesinden gelmek -ancak- komünist devrimle ve dünyadaki sosyalist ülkelerin artan şekilde kurulması, enternasyonalist bir temelde ilerlemek ve ekonomik, sosyal ve politik dönüşümlerin yanı sıra, insanların kapitalist-emperyalist sistemin 'normal' işleyişi tarafından dayatılan ve kriz durumlarında büyük ölçüde yoğunlaşan kısıtlamaların ve korkunç sonuçların ötesine geçmesini sağlayacak düşünce ve kültürün dönüştürülmesi ile mümkündür. Bu eşi benzeri görülmemiş devrim, insanların gerçeklikle ilişkiye geçmesini mümkün hale getirecektir, ayrıca krizlerle; herhangi bir ülke, sınıf, milliyet (veya 'ırk'), cinsiyet veya diğer baskıcı ilişkilerle ayrışmamış şekilde, birbirlerini dışlamayan, özgürce biraraya gelmiş bir dünya topluluğunun üyeleri olarak gerçekten dayanışma içinde yüzleşmelerini mümkün hale getirecektir."

Avakian bu kısa makalesinde, bir zamanlar sosyalistken, 1917-1953'de Sovyetler Birliği'nde ve 1949-1976'da Çin Halk Cumhuriyeti'nde elde edilen pratik tecrübelerin ve bunların derin, kapsamlı analizlerinin sonucu olarak gayet somut bir oryantasyon sunmaktadır.

Bu oryantasyonu soyutlayabilenler, bundan heyecan duyanlar ve en önemlisi de bu dünyayı köklerinden değiştirmek isteyenler mutlaka yeni komünizmin geniş literatürüne baş vurmaları, üzerine düşünmeli ve tartışmalıdırlar.

---

\* Bu konuda araştırmacı-yazar Raymond Lotta'nın "Bildiğinizi Düşündüğünüz Şeyi Bilmiyorsunuz: Komünist Devrim ve Kurtuluşa Giden Gerçek Yol: Tarihi ve Geleceğimiz" başlıklı önemli çalışmasının okunmasını öneririm. Çevirisi için bkz: <http://yenikomunizm.com/raymond-lotta-ile-sosyalizm-uzerine-soru-cevap/>

[1] <http://yenikomunizm.com/olumcul-normallik-illuzyonu-ve-ileriye-dogru-devrimci-yol/>

[2] Jung Chang ve Jon Halliday'in *Bilinmeyen Hikaye Mao* adlı kitabının pespayeliğinin ve elle tutulur bir yanının bulunmadığının farkında olan kimileri de, enteresan bir şekilde bu yapıtın kendisine kaynak aldığı,

ABD'nin ünlü Çin uzmanlarının desteğiyle hazırlanan, bir başka pespaye kitaba (Li Zhisui, *The Private Life of Chairman Mao*, ) başvurmayı avantaj telakki etmektedirler.

[3] Burada *Komünizm: Yeni Bir Aşamının Başlangıcı: Devrimci Komünist Parti ABD'den Bir Manifesto* başlıklı belgeden şu sözleri aktarmak gayet yerinde olacaktır: "Avakian'ın yeni sentezi, komünist çalışmayı, halk kitlelerinin komünist bilinci sadece, ve esas olarak, kendi doğrudan tecrübeleri ve mücadeleleri yoluyla değil, kapitalist-emperyalist sistemin doğasının ve özelliklerinin her yönüyle teşhiri ve komünizmin inançları, amaçları, bakış açısı, ve metodunun açık bir şekilde ortaya konması yoluyla geliştirmesi gerektirdiği konusundaki Lenin'in temel anlayışı üzerinde yeniden temellendirmiş ve bu anlayışı zenginleştirmiştir - ki bu anlayış çok yönlü ve sistematik bir biçimde, mücadeleyi stratejik devrimci hedef ile bağlantılandıran, ona doğru yönlendiren örgütlü bir öncü parti tarafından kitlelere getirilir, ayrıca devrimin meseleleri 'kitlelere sunulur' ve kitleler bu çelişkileri çözmenin ve devrimi ilerletmenin araçlarını yaratmanın sürecine katılırlar." (<http://yenikomunizm.com/devrimci-komunist-parti-abdnin-manifestosu/>)

[4]Bu satırları okurken, bir kez daha dostumun, Avakain'ın makalesine itiraz ederken belirttiği, "Hele Enternasyonalizm'i övmesi. 'Yaşasın Enternasyonal Dayanışma' lafını duymamak için 1 Mayıs yürüyüşlerine gitmeyi bıraktım" sözlerini hatırladım. Burada mesele şu: Dostum dahil bir dizi insanın bildiği ve gitmeyi bıraktığı 1 Mayıs'lar, dünyanın talanı sayesinde burjuvalaşmış işçi aristokrasisinin, emperyalist devlet yanlısı sendikalarının sahte, içi geçmiş, kof 1 Mayıs'larıdır. Bilenler bilir. "Ama en önce benim ulusum gelir" kafasına sahip olanların folklorik, nostalji havasında dillendirdikleri "enternasyonal dayanışma" tamamen laf-ı güzaftır.

[Premium WordPress Themes Download](#)  
[Download Premium WordPress Themes Free](#)  
[Download WordPress Themes Free](#)  
[Free Download WordPress Themes](#)  
[online free course](#)  
[download intex firmware](#)  
[Premium WordPress Themes Download](#)  
[download udemy paid course for free](#)

---

## **Emrah Cilasun**



Emrah Cilasun 1966'da İstanbul'da doğdu. 1978'de ailesi ile birlikte Almanya'ya iltica etti, o tarihten beri Almanya'da yaşıyor. "Mektepli" değil "alaylı" tarih araştırmacısı olan Cilasun belgeselcilik ve çevirmenlik de yapıyor.

---